

Szeged iparos- és kereskedőtársadalma zárt üzletekkel és műhelyekkel tüntetett az elviselhetetlen közterhek ellen

Demonstrációs nagygyűlés az Ipartestületben

**„A nyomor ma olyan általános, mint amilyennek
a titkos választójognak kellene lennie”**

(A Délmagyarország munkálársától.) *Ujpest, Miskolc, Debrecen után Szeged iparosai és kereskedői is beállottak a demonstrálók sorába, hogy elcsendesedett műhelyeikkel, lehúzott redőnyeikkel tüntessenek elviselhetetlenül súlyos közterhek ellen. Szerdán egész Csongrádmegyében megszűnt a kereskedelmi és ipari élet: az iparosok nem dolgoztak, a kereskedők nem árultak, ezren és ezren, szegények és ma még jómódúak, egysegesen változást követeltek, gyors segítséget, míg nem késő, anélkül, hogy még lehetőség van a segítségre.*

Szegeden szerda reggeltől délig csak az iparosság tartott munkaszünetet és a kereskedők részéről az ékszerészek zárták be üzleteiket. De déli 12 órakor bezártak a kereskedők is kivétel nélkül és déltől kezdve már *általános és egyöntetű volt a demonstráció.* A város elcsendesedett, a forgalom meghalt. Nyomasztó csendesség terpeszkedett az utcák felett. A bezárt üzletek előtt ott álldogáltak a tulajdonosok, szomorúan és kétségbeesetten, mintha saját koporsóikat őriznék. *Nagyszerű volt ez a demonstráció és mégis szomorú.* A bezárt üzletek ünnepi külsőt kölcsönöztek a városnak és mégis mindenki gyászolt...

Délelőtti 10 órakor az Ipartestület nagytermében tartották meg a kereskedők és iparosok együttes

demonstrációs nagygyűlésüket.

A terem zsúfolásig megtelt iparosokkal és kereskedőkkel. A karzatok roskadoztak a hallgatóság súlya alatt. Tíz óra előtt néhány perccel megérkezett a rendőrség is: egy rendőrtiszt és a politikai osztály több detektívje.

Körmendy Mátyás

elnök nyitotta meg a gyűlést. Mindenekelőtt arra kérte azokat, akik megjelentek ugyan, de nem kereskedők és iparosok, viselkedjenek nyugodtan és ne zavarják meg a méltóságos és nyugodt demonstrációt. Bejelentette, hogy a felszólalók csak öt percnél időt kapnak a beszédre, ezt az öt percet azonban a nagygyűlés meghosszabbíthatja. Ezután arról beszélt, hogy a mai demonstráció az *előjáróság egyhangú elhatározása folytán történt.* A kereskedők déli 12 órától kezdve csatlakoznak a tüntetéshez. Ennek a megmozdulásnak kifelé oly erővel kell hatnia, hogy gondolkodásra késztesse mindazokat, akik az iparosság és a kereskedőtársadalom sorsát intézik. A tüntetés, a munkaszüneteltetés végső eszközhöz, amely ismeretlen volt, ezidélre ebben a társadalmi osztályban, végső kétségbeesésben kellett nyulni. A nyomor adta ezt a fegyvert, az a nyomor, amely ma

az ország 70-80 százalékát a népkonyhára kényszeríti.

Elismeri, hogy minden társadalmi osztálynak meg van a maga baja, de épen az iparosság az, mellyel a legkevesebbet törődnek a hatalmon lévők. Elérkezett a tizenkettedik órája annak, hogy az iparosság meghallgatásra találjon. A gazdátársadalom felé fordult most legutóbb a kormány segítő keze, de ugyanez a kéz az iparosság adófilléreiből veszi a segítséget. Az iparosság adófillérei segítették mindenkor talpra az országot. Most már joggal kérhetjük, hogy azok is segítsenek, azok is tegyenek le valamit a haza oltárára, akiknek sok van, akik dupla fizetéseket élveznek...

— *Négy évvel ezelőtt nem ezt mondtátok —* kiáltotta közbe valaki Körmendy felé.

— *Akármit is mondtam akkor — válaszolta Körmendy — most szívből beszélek!* Ezután a költségvetésből kimutatta, hogy a terhek zöme a városi lakosság nyakába szakadt. Több terhet elviselni már nem lehet.

Takács Béla

körzeti elnök felszólalásában bejelentette, hogy Csongrádmegye iparosai és kereskedői is sztrájkolnak és közölte a nagygyűléssel, hogy a vásárhelyi 12 pontot ma adja át a küldöttség a kormánynak. Üdvözölte a megmozdulást, amelyben egy szebb jövő hajnalhasadást látja.

Vértes Miksa

a kereskedők álláspontját ismertette. Ugy érzi — mondotta, hogy a kereskedők kötelességet teljesítettek, amikor csatlakoztak a demonstrációs megmozduláshoz. A magyar kereskedők sorsa nemcsak a környező államok magatartásától függ és az a rengeteg szenvedés és nyomor, amely osztályrésztül jutott a kereskedőknek, nem egyedül a nemzetközi helyzetben gyökerezik. A kereskedőtársadalom mindenkor a legjobb adófizető réteg volt. Ez a kereskedőosztály az utolsó 10 esztendő alatt teljesen elvérzett, még pedig azért, mert ez alatt az idő alatt nem történt más, mint a közüzemek, szövetkezetek és egyéb államilag támogatott intézmények adófillérékből való megsegítése. Az OMKE már összeállított 10 pontból álló memorandumot el is juttatta a kormánynak, ahol három hónap leforgása alatt ígérték segítséget. Ez a három

a magyar iparosság, az egyetemes ipari érdekekért, minden világnézeti elfogultság és pártpolitika fölé emelkedve, egyöntetűen foglal állást.

Mert nincs jobboldali nyomor és baloldali szenvedés. A nyomor ma olyan mély és általános, mint amilyennek a titkos választójognak kellene lennie, olyan leplezetlen és nyílt, amilyen a mai választási rendszer. Ennek a nyomorúságnak nincs világnézete, nincs felekezete, nemzetisége. A nyomornak ez az internacionáléja teremtetten meg az egyetemes, az iparosok egységes frontját, amely ma már nem kéri, de követeli a sérelmek gyors megvizsgálását és orvoslását. Nem véletlen az, hogy a műhelyek és üzletek ezen a napon önszántukból egy napra feladták a munkát. Azért történt ez, hogy ne kelljen majd örökre bezárni. A város képe ma mutatja a jövőképet: mi lesz akkor, ha tovább folytatódik ez a rendszer. Ma még magunk zárunk be, de holnap, holnapután a közterhek kényszerítő nyomása fogja lehúzni a redőnyöket... És ez bekövetkezik, ha a ma még gyógyítható sebeket nem gyógyítják. De

a nemzet a bezárt üzletekből, műhelyekből nem élhet meg.

Az életosztón tiltakozik az ellen, hogy az összeomlás, a pusztulás vegye át az uralmat, a vitalitás, az élet helyett. Nem folytatunk osztálypolitikát és nem szállunk pörbe azokkal, akik a birtokos osztály terheit a nem birtokosok nyakába szövik, de ha már áldozatot követelnek az iparosoktól, akkor az áldozatok árán tegyék termelőképessé és fogyasztóképessé a birtokos osztály minden tagját. Ha ezt nem teszik meg, vagy nem tudják megtenni, akkor céltalan, öngyilkos áldozatba

Katonai diktatúra Berlinben!

PAPEN KANCELLÁR

és

HITLER

látogatók és beszélnek
ma ulójára a

Belvárosi Moziban

hónap régen letelt és a segítség elmaradt. Ilyen körülmények között mindenkinek — és nekünk is vezetőknek — meg kell értenie a tömegek elkeseredését, szervezkedését, Ujpest, Miskolc, Debrecen és most Szeged feljajdulását. Valljuk meg, hogy az érdekképviselői szervek, bárhol dolgoztak is, mégsem tudtak eredményt elérni. Ne vegye tehát senki se zokon, hogyha most a higgadt, komoly kereskedők is a demonstráció drasztikus eszközéhez nyulnak. Most,

**a legnagyobb reménység, az
aralás idején ugyszólván inter-
nálnál ül az országban, termel-
vényeivel együtt az egész ma-
gyar társadalom.**

Kötelességünk tehát idejönni demonstrálni és remélni, hogy sikerüljön megszabadulnunk a külső és belső internáltságunkból. Reméljük, hogy ez a demonstráció méltányosabb álláspontot fog kiváltani velünk szemben a kormány részéről.

A lelkes éljenzéssel és tapssal fogadott beszéd után

dr. Dettre János,

az Ipartestület ügyésze állott fel és mondott nagyhatású beszédet:

— *A magyar iparosság egységét köszönti —* mondotta — ebben a megmozdulásban, amely az elkeseredésből született és amely a nagygyűlésre is elhozta az iparosságot. Ez a megmozdulás megteremtette azt a csodát, hogy

kényszerítették bele a kereskedelmet és az iparosságot. Ez a két osztály kész az áldozatok viselésére, bár a válság itt is ép olyan mély, mint a birtokosoknál, de tiltakozni kell az ellen, hogy

a kisiparosoktól és kiskereske- dőkől követelt áldozattal a nagy birtokosok segítsék meg,

hogy az államvédelem jegyében igaztalan osztálypolitikát üzenek. A gazdamoratórium nem birtok, hanem bankvédelem, nem lesz egyetlen egy kiscigány sem, aki e rendelet védelme alatt akár egy papucsot, vagy kocsi-ruadát is tudjon venni.

— *Bennünk szent az a meggyőződés, hogy a dolgozó magyar társadalom összefogásával nyomán lesz még talpraállítás.* A magyar iparosságnak rendezett csatasorban, egységesen kell felvonulnia, hogy az életért küzdjön. Nem bírjuk tovább ezt az életet, mely napról-napra fogyasztja az erőket, sorvasztja az életet,

nem bírjuk el, hogy 74 féle adó legyen a rengeteg illetéken ki- vül,

nem bírjuk azt a rendszert, amely szegénységbe, nyomorba taszít minket, nem bírjuk tovább a közterheket, az OTI-terheket. Itt volna már az ideje annak, hogy a Társadalombiztosító ellen biztosítsák a társadalmat. Nem bírhatjuk tovább ezt a birtokvédelmet, ezt a rendszert, amely az értékesítés válsága ellen úgy akar küzdeni, hogy az értékesítés